

IN SCHOLA VITA BELLA

Voor mijn kinderen Rinke en Nina

IN SCHOLA VITA BELLA (EST)
(OP SCHOOL IS HET LEVEN HEERLIJK)

Klaas Beute

Schrijver: Klaas Beute
Coverontwerp: BTK
ISBN: 9789464057942
© Klaas Beute

Inleiding

Hoewel Bart Keizer ruim vijftien jaar niet onverdienstelijk van een bijstandsuitkering heeft genoten, probeert hij op zijn vijftigste toch iets meer van zijn leven te maken: hij gaat studeren.

Vier jaar later staat hij min of meer per ongeluk voor de klas. Zonder didactische opleiding maar wel met enige pedagogische kennis weet Keizer zich de eerste jaren op school redelijk staande te houden. Maar wanneer de rector afscheid neemt en een nieuwe directeur (beter gezegd een directrice) de leiding overneemt, wordt het er voor Keizer niet gemakkelijker op. Het nieuwe hoofd van de school gaat met een enorme vernieuwingsdrift aan de slag, waarbij het schrikbewind van Stalin vergeleken kinderspel is. En Josef wist al heel goed hoe hij om moest gaan met mensen die hem niet bevielen. . .

Alle overeenkomsten met personen, situaties en locaties berusten louter op toeval.

*Om een helder inzicht in jezelf te krijgen is het goed
je gedachten op papier te zetten.*

Michel de Montaigne (1533 – 1592)

*De hardste strijd in het leven is de strijd om niet bitter
te worden.*

Louis Paul Boon (1912 – 1979)

INHOUD

MERENDEEL VAN DE PERSONAGES	9-11
-----------------------------	------

AFKORTINGEN E.A.O.	12
--------------------	----

DEEL I

SCHOOLJAAR 2010	15
-----------------	----

SCHOOLJAAR 2011	67
-----------------	----

SCHOOLJAAR 2012	84
-----------------	----

SCHOOLJAAR 2013	123
-----------------	-----

DEEL II

SCHOOLJAAR 2014	155
-----------------	-----

SCHOOLJAAR 2015	207
-----------------	-----

SCHOOLJAAR 2016	247
-----------------	-----

MERENDEEL VAN DE PERSONAGES

Bart Keizer: docent; raakt pas op latere leeftijd in het onderwijs verzeild

Heijens: rector tegen wil en dank

Wickers: conrector; zat bij Louis van Gaal in de klas

Ted Groen: conrector; voorstander van een borreluur op school, zo vroeg mogelijk

Schubert: conrector; voor zover bekend geen familie van Franz

Pia Out: nieuwe directrice; wil het onderwijs drastisch vernieuwen; als dat geen utopie is!

Grotebroer: opperrector; schuift vaak aan bij Zeus zelf

Carmen de Wijn: afdelingsleidster; een stuk maar wel oppassen geblazen

Diederik van Es: afdelingsleider; een gevaar

Ko Anders: afdelingsleider; nog gevaarlijker dan Diederik

Rosa Meier: afdelingsleidster; de gevaarlijkste van allemaal; glimlacht altijd

Tina de Booy: docente; klassiek type

Hugo: docent; invaller en Fransoos

Frits van Breda: docent; draagt graag een hoed

Elly: oud-collega; houdt van kunst

Pim van Boekel: oud-collega; beweert van lezen te houden

Johan de V.: docent en vertrouwensman

Yara de Bij: leerling; geeft ook les en wil graag iets goed doen voor de wereld

Henk Pas: docent en dieptepass-expert

Han Meij: docent en presentator

Stam: docent; woont leuk

Piet van Veen: docent en rechterhand van Bart

Babs: docente; aantrekkelijk; snel verliefd

Dick Bos: docent en stripfiguur
Sofie: vriendin (de) van Bart
Johan Bierkens: docent en filosoof
Adriaanse: docent; in directe lijn afstammeling van Keizer Hadrianus
Rens de Leeuw: docent en commentator, kijkt uit naar zijn pensioen
Rosetta: docente; heel knap
Anna Klein: docente; ook heel knap; vriendin van Rosetta
Loes van de Berg: docente; jong en ambitieus
Fien Witteman: docente; houdt de boel scherp in de gaten
Rob Robinson: docent; niet in voor grapjes
Fred Wisman: docent; enthousiast (te)
Rick Broers: docent; houdt het liefst van wijn die in de aanbieding is
Ari Putter: docent en drugsdeskundige
Jens Joustra: docent; slakken-op-zout-specialist
Gerrie: financieel deskundige
Ko de Wildt: conciërge; een man van nummers
Nick Jongejans: docent; een betere is er niet
Fat Baker: docente; is begaan met leerlingen; uitzonderlijk
Cas de Jong: docent; de enige intellectueel
Loesje van Eeden: docente; een geboren reisleidster
Loes Rijnstra: docente; eigenzinnig, werd om die reden vriendelijk verzocht op te krassen
Ab Hoogland: docent; wilde als leerling al niet deugen
Josje Pleurop: docente; er zijn weinig mensen die bij haar in de buurt durven te komen
Ineke Zuidam: docente; heel moe
Ted van Boekhout: docent; houdt van boeken
Gea van de Akker: docente; was liever veldwerker

geworden

Marc de Rijk: docent; teleurgesteld man; kan goed vertellen

Sjef Poolkern: docent; geboren leider

Toon Smeets: docent; gaat vroeg naar bed

Han Koper: docent; altijd de rust zelve

Daan Wilkes: docent; een goede knecht (zwart)

Tom Poes: een wijs knulletje

Jacques Boter: docent; weet *soms* veel

Yvette Best: docente; verre familie van George

Peter van Dam: docent; sinds zijn pensioen zonder hek; valt daarom graag in

Sien de Kwaadsteniet: docente; maar is het altijd wel

Gupp: onderwijsvernieuwer; was vaak te gast bij Willem Duijs

Desi Bakker en **Fleur Libelle:** jonge docenten; vol energie

Han de Drukker: conciërge; maakt zich niet druk

Koos Kapitein: docent: 'Stond ik maar aan het roer!'

Deborah: docente; een Afrikaanse schoonheid

Luuk van der Meijden: docent; wil het liefst een echte baan; geen familie van Henk

Been: docent; invaller en trendsetter

Pim Geluk: docent; liet zelfs de kans om in het onderwijs te werken niet voorbij gaan

Anouschka Lont: zakenvrouw; onvoorzichtig

Dé Bouché: coach; niet op haar mondje gevallen

Hanna: coach; wil Hannus genoemd worden

Joost: mediator; denkt midden in het leven te staan

**AFKORTINGEN EN ANDERE
ONDUIDELIJKHEDEN**

DAT: Differentiële Aanleg Test

Di-mail: Dinsdagpost

KZR: Keizer

Blackboard: Dé partner voor het onderwijs

TED: Technology, Entertainment, Design

BAPO: Bevordering Arbeids-Participatie Ouderen

BIO: Beroepen in het Onderwijs

GRN: Groen

DOM: Diensten op maat

TTO: Twee Talig Onderwijs

KCV: Klassieke Culturele Vorming

WIDM: Wat Is Dat Makkelijk

UWV: Uitvoeringsinstituut

werknemersverzekeringen

ICT: Informatie- en Communicatietechnologie

AOB: Algemene Onderwijsbond

LB: Laagste loonschaal voor docenten

LC: Een schaal hoger

LD: Hoogst haalbare schaal

ELO: Elektronische Leer Omgeving

GLTC: Grieks en Latijnse Taal en Letterkunde

P&O: Personeel en Organisatie

DEEL I

SCHOOLJAAR 2010

1 *Eerste les*

De ruimte lag er vredig bij en was voorzien van twee kasten, één voor- en één achterin; er hing een wit bord aan de muur en verder stonden er een bureau en heel wat tafels en stoelen. Voor drie van de vier ramen hing luxaflex, althans wat er nog van over was. Door het vierde raam waren een paar bomen zichtbaar, die zo te zien niet van wind hielden; ze stonden hulpeloos te zwaaien. Aan de andere kant waren ook ramen, die uitkeken op een gang. Schimmen van mensen doemden soms op. Vanachter uit het lokaal gezien was rechts een blauwe deur. De deur ging open en twee mannen kwamen binnen. Het licht floepte aan.

‘Dit is volgens mij de kast met de benodigde boeken,’ sprak conrector Ted Groen en keek met een steelse blik naar binnen en zette daarna de kastdeur voorzichtig op een kiertje. Het was een wonder dat al dat lesmateriaal nog zoveel kracht had om te blijven staan. Over de andere kast zei hij niets. Waarschijnlijk werd die voor de zekerheid nooit meer opengedaan.

Leerlingen stroomden het lokaal binnen. De vredige rust die er even was, was op slag verdwenen. Toen ze na een tijdje zaten, zei conrector Groen: ‘Goed jongelui, dit is jullie nieuwe leraar Latijn, de heer Keizer.’ En op de klas wijzend: ‘Dit is klas Gym 4. Succes!’

In de deuropening keek Groen nog even om. Veel vertrouwen leek hij in Keizer niet te hebben.

De kinderen gingen er eens goed voor zitten. Ze kregen niet elke dag een nieuwe docent. En zeker niet iemand die nog nooit voor de klas had gestaan. Nadat Keizer zijn naam op het bord had geschreven, ging hij maar zitten. Hij was niet op iets zachts of hards terechtgekomen en hij lag ook niet languit op de grond. Dat viel mee. Hij keek de klas eens rond. Zijn handen trilden een beetje. Misschien was het leuk om iets over zichzelf te vertellen, schoot het hem ineens te binnen. Maar wat? Dat hij jarenlang achter een tap had gestaan en daarna als kunstschilder was mislukt? Het leek hem handig om er niet meteen een zootje van te maken.

Keizer legde het lijstje met namen dat hij van Groen had gekregen voor zich op tafel. ‘Wie is Singesong, en wie Natteboom? En wie is Kakkerteek?’ Waar had hij zulke namen eerder gehoord! Hij zag af en toe een vinger omhoog gaan maar of het de goede vinger was, bleef vooralsnog onduidelijk. Maar ze waren er allemaal wel. Dat was mooi mee genomen, want als een school ergens een hekel aan heeft. . .

‘Tot hoever zijn jullie gekomen in het lesboek?’

‘De vorige leraar was vet slecht maar gelukkig hebben we hem heel weinig gezien. Daarom hebben we al bijna twee jaar geen Latijn gehad,’ riep een bijdehandje.

‘Dat vroeg ik eigenlijk niet.’ Maar het klonk in ieder geval beter dan dat ze les hadden gehad van een professor die ook nog heel goed kon uitleggen.

‘Hoofdstuk zeven,’ riep een meisje.

‘Hoe kom je daar nou bij,’ siste haar buurvrouw. ‘Dat hebben we echt niet gehad.’

Een jongen achterin had tot nu toe somber door het luxaflex-loze raam naar buiten gekeken. Zijn benen staken hulpeloos onder zijn tafeltje uit. ‘Die bomen

hebben het ook niet gemakkelijk maar hoeven in ieder geval niet naar school,' leek hij te denken.

Een meisje (was dat nu Singesong?) stond op en liep naar voren.

'Oh, ik gooi alleen maar even iets in de prullenbak, hoor,' zei ze toen ze zag dat Keizer aanstalten maakte daar iets van te zeggen. Er ontstond geroezemoes.

'Jongens en meisjes,' hij liet zijn stem wat dalen. Het geroezemoes nam eerder toe dan af. Op dat moment was hij het liefst, mompelend dat hij nog iets moest halen, het lokaal uitgelopen om nooit meer terug te komen. Desnoods had hij de trein naar Lissabon gepakt. Maar hij bleef zitten en zei toen met de nodige stemverheffing:

'Ja, ho maar! Van collega De Booy heb ik begrepen dat hoofdstuk 11 in ieder geval behandeld is.' Gejoel. Hij keek op zijn lijstje.

'Liselotte, wil jij eens beginnen met de eerste regel van het tekstje in hoofdstuk 9? Lees hem eerst maar voor in het Latijn. Dan krijg je een beetje een idee hoe een dode taal toch levend kan klinken. En probeer dan te vertalen wat er staat.'

'*Vita hominis super terram est vita canis.*' Ze las het mooi voor. Het leven van een mens op aarde is een hondenleven. Daar konden de jongelui het mee doen. Maar Keizer had niet het gevoel dat ze zich er ook maar iets van aantrokken. Waarom zouden ze ook.

Toen er een raar gezoem klonk, sprong iedereen op. Keizer riep nog: 'Maak voor morgen oefening 1 en leer alvast. . .' Het was niet meer nodig. Ze waren al weg. Zijn eerste uur in het onderwijs zat erop.

Om bij te komen had hij het volgende uur een tussenuur. Dat had de roostermaker goed gezien. De gelegenheid die daarvoor was ingericht was wat voorheen de lerarenkamer was maar nu de

personeelskamer heette. Blijkbaar hadden de conciërge, de koffiejuffrouw en de mevrouw van de administratie vroeger hun eigen hangplek. De stoelen waren zeer comfortabel, wat natuurlijk niet voor niets was.

2 *Levensloop*

Om elf uur was het pauze. Op een school met 1700 leerlingen betekende dat dat Bart op zijn minst twee paar handen had willen hebben om de bijna 170 collega's de hand te schudden. Ze wilden allemaal weten op welke school Bart hiervoor gewerkt had. Hij zag er blijkbaar als een leraar uit. Of was het zijn bril? Een bril geeft soms de domste types een intelligent uiterlijk. Zijn haar zal het wel niet zijn geweest zijn. Of was hij misschien toch als leraar geboren. Maar hij bedierf het meteen door te vertellen dat hij een groot deel van zijn leven een uitkering had gehad en dat dit zijn eerste echte baan was, op een paar jaar achter een bar staan na.

‘Interessant!’ riepen sommigen en gingen er snel vandoor. Wat kon het ze schelen. Een docent heeft wel andere dingen aan zijn of haar hoofd.

Op de middelbare school was Bartje geen bolleboos geweest. Hij was één keer blijven zitten en een keer gezakt. Hij zei altijd dat dat te wijten was aan problemen thuis, maar die waren er helemaal niet. De oorzaken waren heel simpel een brommer, meisjes en een snelcursus veel bier drinken. Omdat hij een van de laatste leerlingen was die nog net ontkomen waren aan de Mammoetwet, had de school heel hard met de hand over haar hart gestreken en hem min of meer het

diploma cadeau gedaan. Want echt goed was het herexamen ook niet geweest.

Had hij eindelijk zijn middelbare schooldiploma op zak, moest hij van zijn vader aan het werk. In een plasticbuisenfabriek. Nog een mazzel dat het geen slachthuis was. Het had hem nog al wat moeite gekost dat baantje voor Bart te vinden, zei zijn vader. Niet na acht jaar middelbare school even rustig aan, nee aan het werk. Pa hield niet van rondlummelen, althans niet van anderen.

Vijfentwintig pvc-bochtjes moesten er in een netje, nadat Bart eerst met een aardappelschilmesje de lasnaden had weggesneden. Kwart voor zeven beginnen. Ook al niet iets waar hij van opknapte. Sommige mensen deden dit werk hun hele leven; misschien was er met het gymnasiumdiploma toch nog iets anders te verzinnen.

De dienstplicht doorbrak in ieder geval de sleur van het netten vullen. Maar een echte verbetering kon je het niet noemen. Het avontuurlijkst was nog de treinreis naar de kazerne geweest. Bij aankomst liet Bart zich met nog een paar dombo's overleveren aan de krijgsmacht.

'U (dat wel) staat onder het bevel van de krijgsmacht. Dat betekent dat de wetten en regels in de burgermaatschappij niet meer voor u gelden,' sprak de kapitein veelbelovend. Al het menselijke, waar jonge mensen toch al niet te veel van hadden, werd er snel uit gedrild. Ze kregen een nummer en de bedoeling was dat ze een vechtmachine werden. Het 'bevel is bevel' had het leger blijkbaar van de Duitsers overgenomen, omdat de legerleiding had gezien dat die moffen daar een heel eind mee gekomen waren. Eén keer was hij daar tegenin

gegaan. Op weg naar de soldatenmess had hij de kortste weg naar de ingang genomen: schuin over het grasveld. 'KANONNIER!!' Bart keek om en zag iemand met een rood gezicht onder een baret naar hem brullen. 'KANONNIER, HET IS STRIKT VERBODEN HET GRASPERK TE BETREDEN!' Bart zag dat hij godzijdank niet met een onderofficier te maken had (dat zijn de ergste) maar met een majoor, één balk één ster. Bart vloog naar hem toe. De man was helemaal over zijn toeren. 'Kolonel!' (Dat vond hij leuk, die majoor.) 'Ik ga zeer buiten mijn boekje door een stukje over dit gras te lopen, maar u moet toegeven dat dat volledig in het niet valt bij de ravage die onze tanks aanrichten wanneer die de Veluwe omploegen!' De majoor schrok, leek in verwarring en draaide zich plotseling om en verdween. Hij mompelde nog dat hij hier rapport van zou maken. Daar had de majoor blijkbaar nooit tijd voor gevonden. . .

Nog niet zo lang geleden kleefden er aan elke kazerne de nodige bars en andere ontspanningsgelegenheden. Bovendien was er een aantal klinieken in de buurt met mooie namen als Hertenkamp en Bambihof, waar jonge verpleegsters vaak zwaar werk deden. Van al dat gesleep met invaliden kregen ze behoorlijk dorst en vooral zin in jongens. De natuur moet zijn beloop hebben. De klinieken zetten regelmatig busjes in om de naar drank en liefde verlangende verpleegsters in de soldatenbars te dumpen. Geef ze drank en vertier die jongelui, dan gaan ze zo min mogelijk muiten, was in die tijd een van de artikelen van de grondwet.

Als je gevloerd door de drank aan een meisje lag te frummelen kwamen er weinig gedachten bij je op om enige kanttekeningen bij wat dan ook te plaatsen en al helemaal niet bij het leger of bij het verzorgen van

zieken. Dat was nu precies de bedoeling.

De jonge verpleegster was groot, sloeg nooit een rondje over en bleef altijd op haar benen staan. Dat kregen zij de soldaten, de kanonniërs, bijna nooit voor elkaar. Dat het meisje dan minder aardige kantjes bleek te hebben, was Bart toen nooit opgevallen. De liefde en zeker de lust zijn nu eenmaal blind. Maar zelfs aan de militaire dienst komt een eind. Voor Bart was dat ook een mooi moment om de relatie met het stoere meisje te beëindigen. Maar ze was zwanger.

Haar vader zei: 'Je trouwt met haar of je krijgt haar nooit meer te zien.' Bart moest snel beslissen. Ze zouden er het beste van maken. Maar wat ze met z'n tweeën ook deden, goed werd het niet. Na achttien maanden opgesloten te zijn bij de landmacht zat hij nu in een huwelijk gevangen. Uiteindelijk vond Bart een baantje in de horeca – een beetje kroegtijger denkt wel een biertje te kunnen tappen. Als barman voelde hij af en toe een zekere vrijheid, maar daar hoefde hij in zijn prille huwelijk niet mee aan te komen.

Op een middag liet iemand de Telegraaf liggen in de bar waar Bart werkte. Toen zeker een krant met een enorm advertentieaanbod. Ter overname aangeboden: bruin café in B. Een eigen zaak, was dat niet iets voor hem? Als baas hoefde je niet veel te doen, stelde hij zich voor. En wat was 150.000 gulden? Voor een miljonair misschien een hoop geld, maar Bart werd er niet warm of koud van. Gelukkig had zijn vrouw een broer die verstand van geld had en wel wat wist: zeven jaar later zaten zij diep in de schulden.

3 2de Les; aanvaring met Dina

Toen de eerste bel ging – vijf minuten voor de tweede

– sprongen bijna alle collega's meteen op. Het waren gewone mensen, dus de arbeidsmoraal zal het wel niet geweest zijn. Deze uiting van werklust had waarschijnlijk eerder te maken met de binnenkomst van rector Heijens. Dat deed hij leuk, die Heijens. Zo rond de tijd dat de pauze was afgelopen, kwam hij met een glimlach, waar hij veel op oefende, zo nonchalant mogelijk de personeelskamer binnenwandelen.

In Bart zijn lokaal kwam nu klas V binnenstormen. Dat was andere koek. Aan energie geen gebrek bij de jongelui.

De bedoeling was dat hij met deze klas de dichter Catullus ging lezen. Samen met nog een paar jonge gasten had Catullus zich laten inspireren door een groep Griekse dichters uit Alexandrië, een paar eeuwen daarvoor. De meest bekende daarvan was Callimachus, van wie het motto was: houd het kort maar stop er zoveel mogelijk kennis in.

Dat had Catullus goed in zijn oren geknoopt. Zijn langste gedicht bedraagt 400 verzen (wat ook niet misselijk is, maar in tegenstelling tot bijvoorbeeld Vergilius: 12000, niet veel) en het kortste gedicht had twee regels. Het wel of niet bekende: '*Odi et amo*'¹ Hoewel hij een goede opleiding had gehad, werd Catullus toch verliefd op een wat oudere vrouw met alle gevolgen van dien. Hij wilde vooral vastigheid en geborgenheid. Zij alles behalve dat. Voor dichters dé bron van inspiratie. Dat kwam dus goed uit. Hoe leuk de liefde soms ook lijkt, echt gemakkelijk is ze nooit.

¹ Waarom is het altijd haat en liefde tussen ons, schatje? Zelf heb ik geen idee. Maar ik word er behoorlijk beroerd van.

De Fransman weet: 'Wie een vrouw heeft, heeft oorlog'. Het gedicht 'Het musje' gaat op het eerste gezicht over een vogeltje dat zijn ex Lesbia op schoot heeft en waar ze mee speelt. Maar ja, een schoot en spelen, dat zijn dingen waarbij ook wel iets anders aan de hand kan zijn. Het gedicht 'Het musje is dood' zou geïnterpreteerd kunnen worden als de seksuele belangstelling die het voor gezien houdt. Maar dat hoefde Keizer de jongelui allemaal niet uit te leggen.

Een klas is na het derde schooljaar niet meer een klas maar een cluster. Dat is heel iets anders. Je kunt na de derde klas kiezen uit een technisch, sociaal, kunstzinnig en een nog-wat-pakket. Daar zullen ongetwijfeld voordelen aan verbonden zijn, maar één nadeel is wel dat de gymnasiumjongelui elkaar bijna niet meer zien... behalve bij Latijn. Een geweldige klas, deze cluster gym 5. De jongens verschuilen zich achter de meisjes, en andersom. Men is druk bezig met economie, biologie en geschiedenis. Laat Tijn maar zitten, was het grapje van de klas. De grootste groep is bezig met het gesprek van de dag, waar Keizer ook af en toe bij betrokken wordt. 'Wat gaat u doen, meneer, het weekend? Een biertje drinken of bent u meer een wijndrinker? Heeft u eigenlijk een auto? En bent u getrouwd?'

En wie heeft er geen mobieltje? Sms-en is de gewoonste zaak van de wereld in de klas. Bellen nog net niet maar wel: 'Mag ik even bellen? Heel kort, hoor.'

De houding is ontspannen: onderuit gezakt, liefst de voetjes op een stoel voor zich en één oordopje in. Wat te eten en te drinken en daarna een kauwgommetje. Wat is er slecht aan het schoolleven? Zijn doorgewinterde begeleider Rens de Leeuw moest

eerlijk toegeven dat ook hij deze klas in het tweede en derde jaar niet had kunnen temmen. ‘Je denkt dat je ze hebt maar dan blijkt toch dat ze je van alle kanten weer in de maling nemen.’

Een eigen lokaal wil nog wel eens helpen voor de nodige rust in een klas. Maar die waren alleen bestemd voor docenten in de onderbouw. Of voor collega’s die er al meer dan twintig jaar werkten. Bart gaf les in zowel de onder- als bovenbouw en had zo meer gezien van de school dan menig andere collega. Hij kwam overal. In teken- en handvaardigheidslokalen; biologie- en scheidkundelokal en zelfs in de vergaderruimte van de hoogste baas. Hij deed soms wel iets anders dan vergaderen. Wat, dat wist niemand.

Keizer keek eens rustig het lokaal rond. De twee jongens links vooraan spelen een spelletje op hun mobiel of sms-en elkaar terwijl ze naast elkaar zitten. Ook worden de uitslagen van het voetbal besproken. Martijn die achter hen zit, vindt het prettig zich daar ook mee te bemoeien. De jongen naast hem kijkt nog wel eens de kant van het bord op maar de dandy die daar weer achter zit bemoeit zich sowieso niet met Latijn maar wel met de jongens die weer achter hem zitten.

Een rondborstige schoonheid met een Indianennaam zit pal voor Keizer. Sinds haar vriendin in het ziekenhuis ligt, heeft ze rechts achterin niets meer te zoeken. Ze heeft nu bedacht dan toch maar voor Latijn een voldoende te halen en bemoeit zich gelukkig niet met de meiden die achter haar zitten. Wat ook niet nodig is want die hebben het veel te druk met elkaar en met de meisjes die daar weer achter zitten. Alles wordt besproken maar de nadruk

ligt op jongens. Zelfs met de erotische poëzie van Catullus, die toch niet misselijk is, viel daar niet tussen te komen.

De jongens rechts achterin houden zich onverstoorbaar bezig met dammen en schaken. Hele partijen worden geanalyseerd en besproken.

De twee meisjes die voor hen zitten, hebben alleen aandacht voor elkaar. Het lange meisje hangt over de twee tafels heen en het andere ligt daar bovenop. Gek genoeg willen zij nog wel eens een goed antwoord geven. Maar meestal komt de vage reactie:

‘Eh, meneer, sorry, wat was de vraag.’

De meisjes daarvoor zijn wat serieuzer. Zij zitten voortdurend te lezen maar dan in Engelse boeken en soms ook Duitse. Ook buigen zij zich wel eens over een economisch vraagstuk.

En ten slotte zitten er in deze klas nog twee onzichtbare meisjes, Dina en Veerle. Het enige dat deze meisjes doen is een zacht gezoem voortbrengen. Ze bemoeien zich alleen met elkaar. Maar of het nu de zon was die overdonderend die mooie ochtend naar binnen scheen of iets anders, ineens schoot Keizer het advies van collega de Leeuw te binnen: ‘Besteed juist aan de kinderen die wat moeite hebben om mee te doen aandacht.’ Dat viel nog niet mee. Keizer moest zelfs gaan staan om de aandacht van de meisjes te trekken. Aan Dina vroeg hij of zij het stukje tekst dat ze net hadden behandeld nog eens wilde vertalen en of ze kon zeggen wat de subjectsaccusativus was in de laatste zin. Het bleef lang stil. Maar uiteindelijk wist zij uit te brengen dat ze het niet wist. Hij kwam achter zijn bureau vandaan, liep een halve kilometer en zag dat ze niet eens boeken op tafel had liggen.

Toen kon hij zich niet meer beheersen:

‘Ik heb je nog niet één keer kunnen betrappen op

huiswerk maken of een keer mee doen in de les. En je hebt niet eens je boeken bij je! Weet je wat? Hoepel alsjeblieft op. Wegwezen! Opzouten.'

De klas schrok zich kapot. Wat had die man ineens. Als een bokser die weet dat hij de volgende ronde neergaat, stond Dina op en strompelde het lokaal uit. Bies, snelle advocaat in notendop – dat zag je zo – draaide zich om en gaf de genadeklap: 'Zo, die heeft een paar tietten.'

Zelf voegde Keizer daar handig aan toe: 'Nu je het zegt. Dat was mij nooit opgevallen. Maar ja, ze zit ook altijd zo ver weg.'

Twee dagen later moest Bart bij conrector Ted Groen komen. De moeder van Dina had gebeld, ze wilde de heer Keizer spreken.

'Ik wil een andere leraar voor mijn dochter. U bent niet bekwaam genoeg.' In dat laatste had ze misschien gelijk, maar het eerste kon helaas niet ingewilligd worden.

'Er zijn geen andere collega's behalve mijn collega De Booy en die geeft alleen Grieks.'

'Dina moet gemiddeld een acht staan op haar eindlijst en u doet er alles aan om haar een lager cijfer te geven!'

'Misschien zou Dina wat minder kunnen kletsen met haar buurvrouw Veerle en in ieder geval haar boeken uit haar tas kunnen halen, al was het maar voor de vorm.'

'Iedereen kletst, niemand doet wat, iedereen spiekt, niemand krijgt een onvoldoende en mijn dochter krijgt slechte cijfers en wordt eruit gestuurd.'

'Zo gaan die dingen dus, mevrouw. Maar de meeste kinderen hebben het afgelopen halfjaar in ieder geval wel eens hun boeken uit hun tas gehaald en twee minuten hun mond gehouden of een goed antwoord

gegeven.'

'U heeft ook iets gezegd over haar borsten. En u moet weten dat ze een heel gevoelig meisje is. Ze heeft er erg veel last van.'

'Waarvan?'

'Wat u er over gezegd heeft.'

Er zat niets anders op dan zijn excuses aan te bieden. Keizer had wel bedongen dat Dina alleen zonder Veerle vooraan kwam zitten. Een halve les had zij wat beteuterd naar hem en het bord gekeken maar had daarna snel contact gezocht met de meisjes die achter haar zaten.

4 6de Klas

Bij het sollicitatiegesprek was het vooral van belang geweest of Bart wel of niet de eindexamenklas Latijn wilde doen. Dat de directie dat aandurfde met iemand die net zijn bachelor klassieke talen had afgerond, betekende dat de nood hoog was. Hij zei natuurlijk ja. Eindexamenauteur was Ovidius. Bij de meeste schrijvers uit de Oudheid rol je niet meteen over de grond van het lachen maar bij Ovidius is wel wat te beleven, maar gemakkelijk is anders. De zesde klas werkte in ieder geval voortreffelijk mee: 'Wij hebben al drie jaar geen Latijn gehad, dus we snappen er geen bal van. En we willen het ook niet snappen. . . het is gewoon een kutvak. Wat heb je er helemaal aan? Geeft u ons nou maar een zo hoog mogelijk cijfer voor het komende schoolexamen, dan hebben we tenminste nog een kans om het centraal examen te halen, doe!' Hier was werk aan de winkel! Hoe kon hij deze leerlingen zover krijgen dat ze meer dan een vier haalden voor hun examen.